

Sygn. akt VIII C 2059/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 r. w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko A. F.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. zasądza od (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej we W. na rzecz A. F. kwotę 2.447,00 zł (dwa tysiące czterysta czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje zwrócić A. F. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 45,00 zł (czterdzieści pięć złotych) nadpłaconej opłaty sądowej od zarzutów oraz kwotę 30,00 zł (trzydzieści złotych) nadpłaconej opłaty sądowej od zażalenia.

Sygn. akt VIII C 2059/15

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. w pozwie z dnia 25 lipca 2014 r. wniesionym w postępowaniu nakazowym i skierowanym przeciwko A. F. wniósł o zasądzenie kwoty 13.753 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w zakresie kwoty 4.510,90 zł od dnia 05 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że wierzytelność objętą pozwem stanowi kredyt niespłacony przez pozwaną.

Nakazem zapłaty z dnia 28 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami i kwotą 51,92 zł kosztów procesu.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwana A. F. zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa podnosząc przedawnienie roszczenia dochodzonego pozwem.

Pismem z dnia 23 czerwca 2015 r. powód cofnął pozew i zrzekł się roszczenia w zakresie kwoty 1.987,37 zł, przyznał fakt przedawnienia roszczenia.

Na terminie rozprawy w dniu 17 grudnia 2015 r. pozwana A. F. wniosła o nieumarzanie postępowania w zakresie kwoty 1.987,37 zł, bowiem kwota ta została przymusowo wyegzekwowana w toku egzekucji komorniczej, umorzenie w

tym zakresie byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, bowiem pozwana będzie dochodzić w przyszłości zwrotu tej kwoty,

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Umową z dnia 20 sierpnia 2002 r. o numerze (...) powód udzielił pozwanej limitu kredytowego. Pozwana zobowiązała się do spłaty limitu kredytowego w miesięcznych ratach wraz z określonymi w umowie opłatami i prowizjami.

(umowa –k.16)

Pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty należności wynikających z limitu kredytowego w związku z czym została wezwana do zapłaty należności.

(wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia –k.18-19)

W dniu 04 czerwca 2014 r. pozwany wystawił wyciąg z ksiąg banku, w którym wskazał, że wysokość zadłużenia pozwanej wynosi kwotę 13.753 zł, w tym należność główna w kwocie 4.510,90 zł i odsetki za okres od dnia 20 sierpnia 2002 r. do dnia wystawienia tytułu w kwocie 8.968,20 zł a także opłaty i prowizje w kwocie 273,90 zł.

(wyciąg z ksiąg banku –k.17)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, oceniając je jako wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie jest zasadne, pozwana podniosła skuteczny zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku „o zmianie ustawy- kodeks cywilny- Dz.U. Nr 55, poz. 321) Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie). Wcześniej Sąd był zobligowany badać z urzędu, czy roszczenie będące przedmiotem postępowania sądowego nie jest przedawnione. Przepis art. 117 § 1 k.c. stanowi z kolei, że z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Roszczenie o zapłatę za świadczone usługi telekomunikacyjne i inne opłaty z tym związane bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny inaczej nie stanowi, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W przedmiotowej sprawie zastosowanie będzie miał trzyletni termin przedawnienia roszczeń jako, że roszczenie objęte przedmiotowym powództwem jest niewątpliwie roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej, a żaden przepis szczególny regulujący kwestię umowy kredytu bankowego nie stanowi inaczej.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której przysługuje (art. 123 §1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Początkiem biegu terminu przedawnienia jest chwila wymagalności roszczenia. W rozpoznawanej sprawie powód nie przedstawił dokumentów, z których wynikałaby chwila wymagalności roszczenia związana np. z wypowiedzeniem

umowy bankowej, zatem podzielić należy stanowisko strony pozwanej, iż skoro powód zaczął naliczać odsetki za opóźnienie już od dnia 20 sierpnia 2002 r., zatem od 21 sierpnia 2002 r. rozpoczął bieg termin przedawnienia roszczenia.

Argumentację pozwanej podzieliła strona powoda, uznając zarzut przedawnienia roszczenia.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło również do zrzeczenia się zarzutu przedawnienia przez pozwanego. Podkreślić bowiem należy, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia roszczenia nie wymaga wprawdzie żadnej szczególnej formy nie mniej aby uznać, że dłużnik zrzekł się zarzutu przedawnienia należy ustalić, że miał on świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia o spełnienie świadczenia majątkowego i będąc świadomym konsekwencji zrzeczenia się zarzutu przedawnienia roszczenia, zrzekł się go. W orzecznictwie przyjmuje się przy tym, że możliwe jest przyjęcie, że uznanie przedawnionego już roszczenia zawiera także zrzeczenie się korzystania z zarzutu przedawnienia, tylko wówczas jeżeli z treści lub z okoliczności, w których oświadczenie to zostało złożone, wynika, że taka właśnie była rzeczywista wola dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2002 roku, sygn. akt IV CKN 1013/00, LEX nr 80261).

Zarówno orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak i doktryna, dopuszczają możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego. Nie można obciążać pozwanej zaniedbaniami powoda w dochodzeniu świadczenia.

Odnosząc się do oświadczenia powoda o cofnięciu pozwu i zrzeczeniu się roszczenia w zakresie kwoty 1.987,37 zł Sąd podzielił stanowisko strony pozwanej w tym przedmiocie. W toku procesu ustalono, że kwota ta została wyegzekwowana od pozwanej przymusowo, w toku egzekucji komorniczej. Pozwana nigdy nie uznała roszczenia powoda w jakiegokolwiek części. Zwrócić należy uwagę na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1955 r. o sygn. akt II CR 1449/54, OSNCK 1956 nr 1, poz. 12, zgodnie z którym w wypadku gdy pozwany zaspokoi w toku procesu powoda, a ten nie podtrzymuje powództwa, wydanie wyroku staje się zbędne przede wszystkim wówczas, gdy pozwany dokonał świadczenia z wolą zaspokojenia powoda co do dochodzonego roszczenia. Jeżeli jednak pozwany płacił, aby uniknąć egzekucji, lecz przeczył w dalszym ciągu zasadności żądania powoda, to wydanie wyroku jeszcze nie stało się zbędne, gdyż wówczas istnieje w dalszym ciągu pomiędzy stronami spór o zasadność roszczenia, który sąd powinien rozstrzygnąć. Dlatego również co do tej kwoty Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw przeciwnikowi. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyły się: kwota 17 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa, kwota 30 zł opłaty sądowej od zarzutów oraz kwota 2.400 zł stanowiąca minimalną stawkę radcy prawnego będącego pełnomocnikiem pozwanej obliczoną od wartości przedmiotu sporu – kwoty 13.753 zł, ustalona na podstawie § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...)(Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.).